افغانستان آزاد – آزاد افغانستان

AA-AA

چو کشور نباشد تن من مبـــاد　　بدین بوم و بر زنده یک تن مــباد
همه سر به سر تن به کشتن دهیم　　از آن به که کشور به دشمن دهیم

afgazad@gmail.com　　www.afgazad.com

کودکان	Children

صمد بهرنګي
ژباړه: ف. رووفي
۰۳.۰۵.۰۹

کوراوغلو او ګنجی حمزه (پنځمه برخه)
کوراوغلو او یاران یې

اوس یې ځنګه کولای شو چنلي بئل ته ستون شی او د یارانو مخ ته وګوري؟ که نګار، دلي حسن، دلي مهتر، ایواز د میرچي اوغلو او نور پهلوانان پوښتنه وکړي چې قیرآت دې څه کړ، څه ځواب به ورکړي.
ګنجي حمزه یې په سینه داسي داغ ایښودلی و چې هیڅ سړو اوبو یې درد نـه شو کرارولـی. ژرنده ولاړه او چوپـه وه او څه ځورونکي یوازیتیا وه. ساز یې یوې خوا تـه وغورځاوه او پرمخي پریوت او منګولي یـې ځمکي کې ښخي کړې.
شپه شوه. ژرندګری لا پخوا تښتیدلی و. کوراوغلو یو وخت سترګي وغړولـي ګوري لمر ځیره وهلـی. ډیر وړی و. دورآت هم ډیر وخت اوربشي نه وې خوړلي. په دې وخت کي یو سړی له دوو غوایانو سره چې بـار پرې پروت و، راغی. د کوراوغلو نه یې تپوس وکړ: ((ملګری، ژرندګری چیرته دی؟))
کوراوغلو وویل: ((ژرندګری نه شته، اوس زه دلته یم.))
سړی باور نکړه. کوراوغلو نور د خبرو مجال ورنکړ او سمدلاسه یې جوالونه د غوایانو له شا نه راکوز کړل. دوه جواله اوربشی وی هغه یې د دورآت مخي ته واړولی. دوه جواله غنم یې په ژرنده واړول چې وړه شـی. سړي غوښتل یو څـه ووایي چې د کوراوغلو غضبناکه کتلو پر ځـای کیناو او ژبـه یـې ګونګه شوه څو لمر ښـه تودیدو. کوراوغلو هم وړه اغښتلی و او هم یې ډوډۍ پخه کړی وه. بیا یـې د یو غوایي سر پرې کړ او کبـاب یـې کړ او کیناست خوړلو ته چې موړ شو سړي ته یې وویل: اکا ما وبخښه چې بیره مې وکړه، څومره پیسي تا ته درکړم؟ مخي ته راشه! له ما مه ډاریږه.
د سړي ژبه ترلی وه، د کوراوغلو د غوایي او غنمو او اوربشو بیه څو چنده زیاته حساب کړه او هغه تـه یـې ورکړه. بیا په دورآت سپور شو او د چنلی بئل پر خوا روان شو.

*　　　*　　　*

یاران، نر او ښځه کوراوغلو ته ډیر په اندیښنه کې وو، سترګي په لار وو چې کوراوغلو به کله راستنیږي. ناڅاپه یې کوراوغلو ولید چې دورآت یې له جلوه نیولی او راروان دی.
سر یې ټیټ نیولی او سر او مخ یې د ژرندګری په شان په وړو سپین دی. هماغه شیبه پوه شول چې حمزه په غلوبینت ژرندو کې، کوراوغلو تیر باسلی دی. تولو سرونه ټیټ کړي وو، نه سلام او نـه کلام. چا یـې د حال احوال پوښتنه هم ونه کړه.
کوراوغلو چې راورسید ایواز ورمخي ته شو او وی ویل: ښـه سودا دې کړیده کوراوغلو، وایـه وګورو څومره سر دې دورآت پسي ورکړ؟ ژرندګریتوب دې هم یاد کړیدی، مبارک دې شه.
کوراوغلو په کراتو مراتو سفرونه کړي وو خو څه وخت به چې د سفر نه راستون شو هیڅکله د یارانو دومره سوړ چلند سره نه و مخامخ شوی. ښځو بـه ورنـه مخ اړه و او سړو یـې د سلام ځواب نـه ورکـاوه. د ټولو نـه بد د ایواز

زهرجني خبرې وې چې د غر په څير درنې او زړه څورونکې وې. کوراوغلو داسې حال درلود چې نژدې و له سترګو يې اوښکې رواني شي. په پای کې يې ساز سينې ته جوخت کړ او يوه غمژنه سندره يې وويله:
آخر تاسې ولې دومره خپه او نيولي ياست؟ ولې ما په يوه موسکا، دوه کلمو خبرو نه خوشالوی؟ د دنيا شتمني د لاس د ورغوي خيری دی، دا خو وير نه غواړي. ما په يوه موسکا خوشاله کړی. خپه مه اوسی. تاسو زما په ځان اور بل کړ. زړه مو راته کباب کړ. زما خپل غم بس دی. نو تاسې ټول مه خپه کيږی.
ياران دومره خپه شوي وو چې ان دې خبرو يې زړونه هم نرم نکړل. کوراوغلو ته يې نه کتل. ځينو هم اعتراض پيل کړ چې: اوس چې زمونږ خبره کوراوغلو ته يوه پيسه ارزښت نلري نور په چنلي بئل کې ولې تم شو. ښه ده هر څوک په خپل کار پسې لاړ شي.
دا خبره په کوراوغلو بده ولګيده. له يوې خوا يې قيرآت له لاسه ورکړی او له بلې خوا يو بوډا ګنجی غولولی و، اوس هم دا ټول درد او کړاو بس نه و چې يارانو ملامتول او بد خويي پيل کړه. کوراوغلو نور ټينګ نشو او ناڅاپه يې په ځيره لهجه وويل: ما څوک په زوره ندي ايسار کړي. د هر چا زړه چې غواړي تلای شي. آس زما خپل مال و، اوس چې مې له لاسه ورکړ، ورمې کړ په چا پورې اړه نلري.
دې خبرې ياران وبوګنول. په چنلي بئل کې غوغا ګډه شوه. د غاړو څنډو نه يو دوه کسه پهلوانان تګ ته تيار شول. دلي حسن، تانري، تانيمار، ديل بيلمز، قورخو، قانماز چې د کوراوغلو له نامتو سرکردګانو (سرګروپانو) څخه وو او څو نورو سرګروپانو نګار بی بی ته وکتل. نګار بي بي د يارانو منځ کې زښت درناوی درلود. هغه پر ښکلا او پهلوانی سربيره، سخته کار پوه او زيرکه وه. يارانو ټولو د دې خبره منله.
نګار بي بي کله چې وليدو د پهلوانانو منځ کې اختلاف پريوت او نژدی وه چې کار جدايي ته ورسيږي، ودريده، هغه ټول چې تګ ته تيار وو، بيرته په خپل ځای کيناستل. دميرچي اوغلو، ايواز، ولی مهدی، چوپور، سفر او نور کيناستل. نګار ټولو ته مخ ورواړه و او وی ويل: مګر هير شوي مو دي چې څه د پاره چنلي بئل ته راغلي يی؟ مونږ دا پندغالی په خپلو وينو جوړ کړی او تر څو پورې چې ان يو تن مظلوم په هيواد کې وجود ولري، له مبارزې به لاس وانخلو. تر څو پورې چې د چنلي بئل په شان د خورولي او وروروليې ژوند ټول هيواد او ټولو خلکو لپاره ممکن نشي، مونږ حق نلرو سره جلا شو. د کوراوغلو زړه که غواړي کولای شي يوازې لاړ شي. مونږ به تر هغې پورې چې سا مو په تن کې وي توره پر ځمکه کينږدو، مګر هغه ورځ چې د خلکو ټول د ښمنان او ټول مفتخواره د پښو نه وغورځيږي...
نګار بي بي خپله وينا ختم کړه او راغله د ټولو سرګروپانو او پهلوانانو منځ کې کيناسته او د کوراوغلو نه يې مخ واړوه و.

په يو داسې وخت کې د نګار قهر د کوراوغلو زړه له غصې ډک کړ. ساز يې راواخيست او په سينه پورې يې ټينګ کړ او د نګار نه په ګيلې کولو سره د ساز په غږولو او سندرې ويلو پيل وکړ، داسې چې:
ای نګار، زما ښايستې، تا د چا نه زده کړل چې زما زړه مات کړی؟ آخر ولې د قهرجنی غرځنی په څير راته ګوری؟ ته خو هيڅکله د قهر کولو سره بلده نه وی!
نګار څه ونه ويل. ان سر يې هم پورته نه کړ چې کوراوغلو ته وګوري. کوراوغلو ژړلو ته نږدې شوی و. بيا يې ساز سينې سره جوخت کړ او په ګيلې، زاري او هيلې يې شروع وکړه:
آخر ولې زما نه مخ اړوی، نګارې؟ دوه ټکی خو ووايه چې پوه شم ګناه مې څه ده.
نګار غلي غلي وکاته او په زوره يې وويل: يعني ستا کار دې ځای ته رسيدلی چې وايې د هر چا زړه چې غواړي لاړ دې شي خپل کار پسې؟ د زرو قدر زرګر پيژني. تا چې لا د اوسه په ځان ستاينه شروع وکړه، نو څنګه غواړئ د خلکو سره مرسته وکړی او هغوی پاڅون او مبارزې ته راوکاږئ؟ البته د هر چا چې ستا په شان کار غټ شي، هيڅکله د خلکو قدر او قيمت نه پيژني. مونږ دلته نه يو راټول شوي چې د هر چا زړه هر څه وغواړي وبې کړي. ستا په سترګو او ورځو باندې هم مين شوي نه يو چې هر څه وايې وبې منو. مونږ ستا د زړورتيا او آزاد فکرې په خاطر چنلی بئل ته راغلي يو او ستا مشري مو منلې ده. مونږ ټول دلته کار کوو او جنګيږو او د خويندو او ورونو په شان ژوند کوو او ټول حق لرو خپله خبره وکړو او د نورو عيب او سهوه ووايو. که زمونږ په منځ کې داسې څوک وي چې نه غواړي خپل عيب او سهوه ومني البته بايد مخ ورڅخه وګرځول شي. اوس که دا هر څوك وي، که دا زه، ميرمن محبوب، کوراوغلو، دميرچي اوغلو، ګورچي ممد يا هغه څوک وي چې نوی دلته راغلی وي او هيڅ ډول نوم او شهرت نلري.
وايي چې کوراوغلو نوره يوه خبره و نه کړه. د خپلې سهوې نه دومره وشرميده چې سر يې ټيټ واچاوه او لاړ په يوه څنډه کې د کبلو پر مخ پريوت او درې شپې او ورځې تږی وږی بيحرکته بيده شو.
له بلې خوا ياران هم د خپلو کړو نه پيښمانه شول، سره کيناستل، سلا او مشوره يې وکړه او وی ويل چې: مونږ هم بد وکړل چې کوراوغلو ته د ډاډګيرنې او تسليت ورکولو پر ځای مو هغه ورټلو او لا مو خپه کړ او زړه مو ورمات کړ.

هر څومره چي د کوراوغلو شاوخوا وګرځېدل، راوبېښ نشو. په پای کي د نګار بي بي نه مرسته وغوښتله.
دميرچي اوغلو وويل: نګار، اوس ته بايد لاس په کار شې، له ستا پرته نور څوک نشي کولای د کوراوغلو زړه په لاس راوړي.
نګار وويل: وي دي، پريږدی چي اوس بيده شي کله چي غواړي راويښ شي تاسي ټول خواره واره شی، بيا به ايواز هغه زما خواته راولي. زه پوهېږم چي څنګه کوراوغلو د لاسه کړم او ټول سره پخلا کړم.
ياران هر يو خپل خپل ځای ته لاړل. اوس د کوراوغلو حال واوری. په دريمه ورځ يي خوب ولېد چي په توقات کي پر قيرآت سپور او د حسن پاچا مخي ته ولاړ دی او چيغي وهي او د ميدان سړی غواړي. ناڅاپه له خوبه راپاڅېده او ايواز يي وليد چي سر ته يي ناست دی، داسي چي ته به وايې د دنيا ټول غمونه يي په زړه کي راټول کړي او د دوو خبرو سره به د پسرلي د وريځ په شان په ژړا سر شي.
د کوراوغلو زړه د ايواز په ليدو سره لمبه شو. ساز يي سيني ته جوخت کړ او يوه غمژنه او له شوره ډکه سندره يي وويله:
ايواز، له څه وجي دومره خپه يي؟ سر مي غواړئ؟ ځان مي غواړئ؟ څه غواړئ، وايه! دغسي خپه او غمژن مه اوسه تر څو کوراوغلو ژوندی وی بايده نه دي د غم دوړه پر چنلی بئل پريوځي.
ايواز وويل: پاڅه، کوراوغلو پاڅه، ځو ټول ستا په انتظار دي.
کوراوغلو ساز پر ځمکه کېښود او وی ويل: ايواز، آيا ممکنه ده د چنلی بئل ښځي او سړي بيا هم ماته منتظر وي؟ ما هغوی دومره خپه کړيدي چي نور به زما مخ ته څوک و نه ګوري.
ايواز وويل: کوراوغلو، دا څه خبره ده چي ته يي کوی؟ ته زمونږ مشر يي.
کوراوغلو وويل: ځو قيرآت راونه ګرځوم، يارانو خوا ته نشم ورتلای.
ايواز وويل: په دي صورت کي نور څه ته معطل يې؟ پاڅه جامي واغونده، وسله واخله او ځه. کوراوغلو پاڅېد. يودوه قدمه نه و تلی چي د ساز او سندرې غږ يي تر غوږ شو، دومره سوزناکه او دومره د افسوس نه ډکه وه چي په آسمان کي يي مرغان د الوتلو څخه منع کول. کوراوغلو شاوخوا ته وکتل، ناڅاپه يي نګار وليده چي ساز يي پر سينه د يوې غونډۍ د پاسه د ونې لاندې ولاړه او ساز آواز يي پيل کړی او کوراوغلو رابلي.

د کوراوغلو نور طاقت ونشو او د نګار خوا ته ورغی. کله چي د غونډۍ سر ته ورسيد او په چمنزار کي يي قدم کېښود، څه يي وليدل؟ ويي ليدل چي د چنلي بئل د ښځو او نارينه وو يارانو په ګډون يو دوستانه مجلس جوړ شوی، دسترخوانونه غوړيدلي دی، خواړه او شراب تيار دي، پهلوانان، ښځي او نارينه چارچاپيره ناست دي خو هيڅوک نه خبره کوي او نه ډوډۍ ته لاس وروړي ټول کوراوغلو ته منتظر وو.
کوراوغلو مجلس ته راغی، دغه وخت د ښکلولو او پخلا کيدلو بازار تود شه، پهلوانانو او کوراوغلو هر يو د دوستۍ او پخلايني څرګندونه کوله. ايواز د مجلس منځ ته راغی او ساقيتوب يي وکړ. ټولو خوړول او څښل او خوند يي تري واخيست او خپګان او ګيلي هيري شوی.